

Hier moet het zijn

Van Maggie O'Farrell verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Voorbij de liefde
Het verdwenen leven van Esmé Lennox
De hand die de mijne vasthielt
Als de regen niet valt

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

Maggie O'Farrell

Hier moet het zijn

Vertaald uit het Engels door
Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten te regelen voor alle in dit boek opgenomen illustraties. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, wordt verzocht zich alsnog tot de uitgever te wenden.

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een werkbeurs
van het Nederlands Letterenfonds

ISBN 978 90 263 3536 5

© 2016 Maggie O'Farrell

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *This Must Be The Place*

Oorspronkelijke uitgever Tinder Press

Omslagontwerp Janine Jansen

Foto auteur © Ben Gold

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

voor Vilmos

Wereld is krankzinniger en nog meer dan we denken,
Onverbeterlijk meervoudig.

Louis MacNeice, 'Snow'

Zo'n gek gevoel in mijn benen

Daniel, Donegal, 2010

Er is een man.

Hij staat op de trap achter het huis een sigaret te rollen. Het is een typisch wisselvallige dag, de tuin ligt er weelderig en glinsterend bij, de takken zijn zwaar van de regen, die nog steeds valt.

Er is een man en die man ben ik.

Ik sta bij de achterdeur met een blikje tabak in mijn hand en kijk naar iets tussen de bomen, een gestalte aan de uiterste rand van de tuin, waar de espen oprukken in de richting van het hek. Een andere man.

Hij heeft een verrekijker en een camera bij zich.

Een vogelaar, zeg ik tegen mezelf terwijl ik het dunne vloeitje langs mijn tong haal, die zie je hier vaak. Maar tegelijkertijd denk ik: echt? Een vogelaar, zo'n eind de vallei in? Ik denk ook: waar zijn mijn dochter, de baby en mijn vrouw? Hoe snel kan ik bij hen zijn als dat nodig is?

Mijn hart begint als een razende te kloppen en bonkt tegen mijn ribben. Ik knijp mijn ogen dicht tegen de witte lucht. Ik sta op het punt de tuin in te lopen. Ik wil de man laten weten dat ik hem gezien heb, dat hij ziet dat ik hem zie. Ik wil dat hij opmerkt dat ik groot ben, dat hij mijn ooit atletische figuur ziet (dat tegen-

woordig wel wat is uitgezakt, dat geef ik toe). Ik wil dat hij zijn kansen afweegt: ik tegen hem. Hij hoeft niet te weten dat ik nog nooit van mijn leven gevochten heb en dat graag zo wil houden. Ik wil hem laten voelen wat ik vroeger voelde als mijn vader me op m'n donder gaf: ik heb je in de gaten, mannetje, zei hij dan, en wees met zijn priemende vinger eerst naar zijn eigen borst, en dan naar die van mij.

Ik heb je in de gaten, wil ik roepen als ik mijn sjekkie en mijn aansteker op de tast in mijn zak stop.

De man kijkt in de richting van het huis. Ik zie de vuursteen-schittering van de zon op een lens en een armbeweging waarmee hij misschien zijn haar van zijn voorhoofd strijkt of de sluiters van de camera indrukt.

Er gebeuren twee dingen vlak na elkaar. De lichtelijk jichtige wolfshond met zijn volle snorharen en lange poten, die meestal bij het fornuis ligt te dutten, schiet de deur uit en stormt zwaar blaffend langs me heen de tuin in, en om de hoek van het huis verschijnt een vrouw.

Ze heeft de baby op haar rug, ze draagt zo'n zuidwester die je doorgaans bij Noordzeevissers ziet en ze heeft een jachtgeweer in haar handen.

Ze is ook mijn vrouw.

Aan dat laatste moet ik nog steeds wennen, niet alleen omdat het idee dat dit wezen er ooit mee heeft ingestemd met me te trouwen hoogst onwaarschijnlijk is, maar ook omdat ze voortdurend dit soort fratsen uithaalt.

'Jezus, schatje,' zeg ik geschrokken, en ik word even afgeleid door de schrille klank van mijn stem. Verwijfd is niet het juiste woord. Ik klink alsof ik haar berispelend toespreek omdat ze de verkeerde stof voor gordijnen of kussentjes heeft gekozen of omdat de kleur van haar pumps met die van haar handtas vloekt.

Ze negeert mijn schrille terechtwijzing – wie zou haar dat kwalijk kunnen nemen? – en vuurt in de lucht. Eén keer, en nog eens.

Voor het geval dat je net als ik nog nooit van dichtbij een geveer hebt horen afgaan, ik kan je vertellen dat het een oorverdovende explosie is. In je hoofd gaan magnesiumkleurige lichtjes aan, je oren tuiten van een drie maten durende hoge arianoet, en je voorhoofdsholten vullen zich met de geur van teer.

Het geluid weerkaatst tegen de zijkant van het huis, tegen de berghelling, en dan weer terug: een grote, auditieve tennisbal die door de vallei stuitert. Ik realiseer me, terwijl ik in elkaar duik, terugdeins en mijn hoofd bedek, dat de baby gek genoeg onverstoort blijft. Hij blijft gewoon op zijn duim zuigen en ligt met zijn hoofd tegen het uitwaaiende haar van zijn moeder. Alsof hij dit gewend is. Alsof hij dit allemaal al eerder heeft gehoord.

Ik ga weer rechtop staan. Ik haal mijn handen van mijn oren. Ver weg sprint een gestalte door het kreupelhout. Mijn vrouw draait zich om. Ze fluit naar de hond. 'Ha!' zegt ze tegen me voordat ze weer om de hoek van het huis verdwijnt. 'Dat zal hem leren.'

Ik moet je vertellen dat mijn vrouw gek is. Niet in de zin dat er medicijnen en mannen in witte jassen aan te pas komen, hoewel ik me soms afvraag of ze in het verleden dat soort perioden heeft gekend, maar op een meer sociaal geaccepteerde, minder in het ooglopende manier. Ze denkt niet zoals andere mensen. Ze vindt het niet alleen volkomen acceptabel om iemand die bij het hek van onze tuin rondhangt, en hoogstwaarschijnlijk volkomen onschuldig is, met een geweer te bedreigen, maar ook dat dat de enig juiste reactie is.

Dit zijn de naakte feiten over de vrouw met wie ik getrouwd ben:

- 1 Ze is gek, zoals ik misschien al heb gezegd.
- 2 Ze is een kluzenaarster.
- 3 Ze is kennelijk bereid om iemand die dreigt haar schuilplaats te onthullen met een geweer weg te jagen.

Ik stuif, voor zover een man van mijn omvang kan stuiven, het huis in om haar te zoeken. Ik moet dit met haar uitpraten. Ze kan geen geweer bewaren in een huis met kleine kinderen. Dat gaat gewoon niet.

Ik herhaal dit in mezelf terwijl ik door het huis loop en ben van plan om dat als eerste protest aan te voeren. Maar als ik door de voordeur naar buiten kom, is het alsof ik een andere wereld binnenstap. In plaats van de grijze motregen aan de achterkant vult een sleutelbloemkleurige zon de voortuin, die glimt en schittert alsof hij uit edelstenen is gehouwen. Mijn dochter springt over een touw dat haar moeder ronddraait. Mijn vrouw, die een oogwenk geleden nog een duistere, onheilspellende gestalte was in een lange grijze jas, met een hoofddeksel als Magere Hein en gewapend met een geweer, heeft de zuidwester afgezet en heeft haar gewone gedaante weer aangenomen. De baby kruipt rond in het gras, zijn knietjes nat van de regen, de bloem van een iris stevig in zijn vuistje geklemd, en kletst met tevreden keelgeluidjes tegen zichzelf.

Het is alsof ik in een totaal ander tijdsgewricht ben beland, alsof ik in een sprookje zit waarin je denkt dat je een uur hebt geslapen, maar bij wakker worden ontdekt dat je een leven lang weg bent geweest en dat al je geliefden dood zijn en alles wat je ooit hebt gekend, weg is. Ben ik werkelijk van de andere kant van het huis hiernaartoe gelopen of heb ik honderd jaar geslapen?

Ik zet die gedachte van me af. Die kwestie van het geweer moet nu meteen besproken worden. ‘Sinds wanneer,’ vraag ik op hoge toon, ‘hebben wij een vuurwapen?’

Mijn vrouw kijkt me aan met een koele, tartende blik en het springtouw komt in haar hand tot rust. ‘Wij niet,’ zegt ze. ‘Het is van mij.’

Typisch een van haar afweermanoeuvres. Ze lijkt de vraag te beantwoorden, maar eigenlijk geeft ze helemaal geen antwoord.

Ze pikt dat ene detail eruit waar de vraag juist niet over gaat. Het schoolvoorbeeld van ontwijkgedrag.

Ik sla terug. Daar ben ik ruimschoots in geoefend. ‘Sinds wanneer heb jij een vuurwapen?’

Ze haalt één schouder op, bloot, zie ik nu, en gebruid tot een zacht goud, met een smal wit bandje in het midden. Ik voel dat ergens in mijn ondergoed heel even automatisch iets in stelling wordt gebracht – vreemd dat dat bij mannen niet verandert op latere leeftijd, dat we allemaal slechts een membraan verwijderd zijn van hoe we als tiener waren – maar ik richt mijn aandacht weer op de discussie. Ze komt hier niet mee weg.

‘Sinds nu,’ zegt ze.

‘Wat is een vuur wapen?’ vraagt mijn dochter, die het woord in tweeën deelt en haar hartvormige gezichtje schuin houdt om haar moeder aan te kijken.

‘Dat is een amerikanisme,’ zegt mijn vrouw. ‘Het betekent “geweer”.’

‘O, het geweer,’ zegt mijn lieve Marithe, zes jaar oud, gelijke delen fee, engel en luchtgeest. Ze richt zich tot mij. ‘Donal kreeg van de Kerstman een nieuw, en toen zei hij dat *maman* zijn ouwe mocht hebben.’

Ik ben even sprakeloos na het horen van deze zin. Donal is een kwalijk riekend gedrocht dat het land verderop in de vallei bebouwt. Hij – en zijn vrouw, stel ik me zo voor – zijn wat je noemt heetgebakerd. Nogal schietgraag, die Donal. Hij schiet op alles wat beweegt: eekhoorns, konijnen, vossen en wandelaars (grapje).

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik. ‘Je hebt een vuurwapen in huis en –’

‘Geweer, papa. Je moet geweer zeggen.’

‘– een vuurwapen, zonder dat mij te vertellen? Zonder het met me te bespreken? Snap je niet hoe gevaarlijk dat is? Stel dat een van de kinderen –’

Mijn vrouw draait zich om, haar zoom maakt een ruisend geluid door het natte gras. ‘Is het niet bijna tijd om weg te gaan als je je trein wilt halen?’

Ik zit achter het stuur van de auto, één hand aan het contact, de sigaret van daarnet tussen de lippen geklemd. Ik zoek in mijn zak naar een onvindbare aansteker of een doosje lucifers. Ik ben vastbesloten die sigaret voor klokslag twaalf uur op te steken. Ik beperk me tot drie per dag, en man, ik heb ze hard nodig.

Ik schreeuw ook zo hard ik kan. Op een of andere manier lokt het wonen in een van god verlaten oord dit soort mateloosheid uit.

‘Komen,’ brul ik, en heimelijk bewonder ik het volume dat ik kan voortbrengen, de manier waarop mijn stem tegen de uitlopers van de bergen echoot. ‘Straks mis ik mijn trein!’

Marithe verschijnt, zich niet bewust van de commotie, wat enerzijds op een bepaalde manier prijzenswaardig is, en anderzijds irritant. Ze heeft een tennisbal of zoiets in een sok en staat met haar rug tegen de muur van het huis en telt (in het Iers, hoor ik licht verrast). Bij elk getal – *aon, do, trí, ceathair* – knalt ze de sok met de bal tegen de muur, gevaarlijk dicht bij haar lijf. Ik kijk naar haar en roep nog een paar keer. Ze is er behoorlijk goed in. Ik betrap mezelf erop dat ik me afvraag waar ze dit spelletje heeft geleerd. Laat staan het Iers. Ze krijgt thuisonderwijs van haar moeder, net als haar oudere broer tot hij in opstand kwam en zich (met mijn heimelijke hulp) aanmeldde bij een kostschool in Engeland.

Mijn schema is zodanig dat ik door de week meestal in Belfast ben en in het weekend naar deze uithoek in Donegal terugkeer. Ik doceer linguïstiek aan de universiteit, waar ik studenten leer om te analyseren wat ze om zich heen horen, om vraagtekens te zetten bij de manier waarop zinnen worden geconstrueerd, de manier waarop woorden worden gebruikt en te bedenken waarom

dat zo is. Mijn eigen onderzoek heeft zich altijd gericht op de manier waarop talen zich ontwikkelen. Ik ben niet zo'n traditionalist die zich met veel misbaar beklaagt over de neergang van de grammatica, over het vervagen van semantische normen. Nee, ik omarm liever het idee van verandering.

Om die reden heb ik op het buitengewoon beperkte terrein van wetenschappelijke linguïstiek het imago van een non-conformist. Niet bepaald een hoogstaande lofbetuiging, maar daar moet ik het mee doen. Als je ooit hebt geluisterd naar een radio-programma over neologismen, grammaticale verschuivingen of de manier waarop tieners zich termen toe-eigenen voor hun eigen, vaak subversieve gebruik, was ik waarschijnlijk degene die ze hebben opgetrommeld om uit te leggen dat verandering goed is, dat elasticiteit moet worden omarmd.

Ooit zei ik dat terloops tegen mijn schoonmoeder, waarop ze me even aanstaarde met haar hooghartige mascaraogen, en in haar vlekkeloze Parijse Engels zei: 'Ach, maar dan heb ik je nooit gehoord, want ik zet de radio altijd uit als ik een Amerikaan hoor. Ik kan dat accent gewoon niet uitstaan.'

Los van dat accent, ik moet over een paar uur een college geven over pidgins en creolentalen dat zich concentreert rond één enkele zin. Als ik deze trein mis, is er geen andere waarmee ik op tijd kan komen. Dan is er geen college, zijn er geen pidgins, geen creolentalen, maar is er een groep studenten die nooit enige kennis zal verwerven over de fascinerende, complexe taalkundige opbouw van de zin: 'Him thiefshe mango.'

Bovendien moet ik na het college een vlucht naar de Verenigde Staten halen. Na intensieve trans-Atlantische druk van mijn zussen ga ik er tegen beter weten in naartoe voor de negentigste verjaardag van mijn vader. Wat voor feest je op je negentigste nog kunt hebben moet ik afwachten, maar ik verwacht een hoop papieren bordjes, aardappelsalade, lauw bier en allemaal mensen die proberen te negeren dat het feestvarken zelf chagrijnig en

mopperend in een hoek zit. Mijn zussen zeggen al een poosje dat mijn vader elk ogenblik het tijdelijke met het eeuwige kan verwisselen, en dat ze weten dat hij en ik het niet altijd met elkaar eens waren (om het zacht uit te drukken), maar dat ik er de rest van mijn leven spijt van zal hebben als ik niet snel kom, bla bla bla. Hoor eens, zeg ik dan tegen ze, die man loopt elke dag kilometers en eet genoeg *pulled pork* om de staat New York van varkens te ontdoen en hij klinkt absoluut niet zwakjes als je hem aan de telefoon krijgt: hij zit nooit om woorden verlegen wanneer hij me op mijn tekortkomingen of beoordelingsfouten wijst. En wat betreft zijn veelbesproken potentiële dood, als je het mij vraagt heeft die man om te beginnen nooit een hart gehad.

Ik houd mezelf voor dat dit bezoek, mijn eerste in vijf jaar, niet de reden is van mijn stress of de verklaring voor mijn gekmakende hunkering naar nicotine of het zenuwtrekje in mijn ooglid terwijl ik daar zit te wachten. Het heeft er niets mee te maken, helemaal niets. Ik ben gewoon een beetje gespannen vandaag. Dat is alles. Ik ga naar Brooklyn, op bezoek bij die ouwe man, ik zal aardig doen, ik ga naar het verjaardagspartijtje, ik geef hem het cadeautje dat mijn vrouw voor hem heeft gekocht en ingepakt, ik keuvel wat met mijn neven en nichten, ik hou het die paar vereiste dagen uit, en dan knijp ik er als de sodemieter tussenuit.

Ik doe het portier van de auto een stukje open en gil 'Waar blijf je? Straks kom ik te laat voor mijn college' in de klamme lucht, en zie dan een verkreukeld luciferboekje op de bodem van de auto liggen. Ik verdwijn als een parelduiker naar beneden om het te pakken en kom triomfantelijk weer overeind met de lucifers in mijn hand.

Op dat moment rukt mijn vrouw het portier open en begint de baby in zijn kinderstoeltje vast te gespen.

Ik adem uit terwijl ik een lucifer afstrijk. Als we nu vertrekken, zouden we het moeten halen.

Marithe klautert op haar plaats, de hond wringt zich naar bin-

nen, kruipt over de achterbank in de bagageruimte, het portier aan de passagierskant gaat open en mijn vrouw glijdt de auto in. Ik zie dat ze een mannenbroek aanheeft die in de taille is vastgesnoerd met iets wat verdacht veel lijkt op een van mijn zijden stropdassen. Daaroverheen draagt ze een jas waarvan ik zeker weet dat die meer heeft gekost dan ik in een maand verdien – een groot, lelijk ding van leer en tweed, riempjes en lussen – en op haar hoofd een muts van konijnenbont met ingewikkelde oorleppen. Al weer een cadeautje van Donal? wil ik vragen, maar ik doe het niet omdat Marithe erbij is.

‘Oef,’ zegt mijn vrouw. ‘Wat een bende is het hier.’

Ze mikt een rieten mand, een jute zak, iets wat eruitziet als een koperen kandelaar en tot slot een oude, dof geworden eierklopper op de achterbank.

Ik zeg niets.

Ik zet de auto in de eerste versnelling en haal hem van de handrem, en heb daarbij het gevoel dat ik een huzarenstukje heb geleverd, alsof het een grote prestatie is om mijn gezin tien minuten te laat in de auto te krijgen, en ik zuig de eerste rook van de dag mijn longen in, waar hij zich oprolt als een kat.

Mijn vrouw steekt haar hand uit, plukt de sigaret van mijn lippen en drukt hem uit.

‘Hé!’ protesteer ik.

‘Niet in de auto waar de kinderen bij zijn,’ zegt ze met een knikje naar de achterbank.

Ik sta op het punt om de discussie weer op te pakken en er eens flink over door te zagen – ik heb een compleet pleidooi klaar dat het relatieve gevaar van vuurwapens en sigaretten voor minderjarigen ter discussie stelt – maar dan draait mijn vrouw haar gezicht naar me toe, staart me aan met haar jaden ogen en schenkt me een glimlach waar zo’n tederheid en intimiteit uit spreekt dat de woorden die ik in gedachten had, wegglopen als water door een gootsteenputje.

Ze legt haar hand op mijn dij, nog net binnen de grenzen van het betamelijke, en zegt: 'Ik ga je missen.'

Voor mij als linguïst is het een openbaring op hoeveel manieren volwassenen het over seks kunnen hebben zonder dat kleine kinderen ook maar een flauw benul hebben waarover het gaat. Het is ook een bewijs van, en een ode aan, semantische plooibaarheid. Die glimlach van mijn vrouw waarmee ze zegt: ik zal je missen betekent in wezen: ik zit hier maar op een droogje als jij weg bent, maar zodra je terugkomt neem ik je mee naar de slaapkamer, trek ik al je kleren uit en dan halen we het in. Dat ik mijn keel schraap en antwoord: 'Ik jou ook,' betekent: ja, daar zal ik de hele week naar uitkijken.

'Heb je een goed gevoel over je reis?'

'Naar Brooklyn?' zeg ik, in een poging luchtig te klinken, maar de woorden komen er ietwat gesmoord uit.

'Naar je vader,' verduidelijkt ze.

'O,' zeg ik, met een vaag handgebaar. 'Ja hoor. Het komt wel goed. Hij is... eh, het komt goed. Het duurt niet lang, toch?'

'Nou,' begint ze, 'ik denk dat hij—'

Marithe heeft misschien iets in de gaten, want plotseling roept ze iets luider dan nodig: 'Hek! Hek, maman!'

Ik breng de auto tot stilstand. Mijn vrouw klikt haar veiligheidsgordel los, duwt het portier open, stapt uit en smijt het portier weer dicht, en verdwijnt uit het kleine, beregende zijruitje. Een ogenblik later verschijnt ze in het panorama van de voorruit, ze loopt van de auto weg. Dat triggert een preverbale synaps in de baby: zijn neurologische instinct zegt hem dat de aanblik van de zich verwijderende rug van zijn moeder slecht nieuws betekent, dat ze misschien wel nooit meer terugkomt, dat hij wordt achtergelaten om te sterven, dat het gezelschap van zijn verstrooide vader die er maar zo nu en dan is, niet genoeg is om zijn overleven te garanderen (daar zit wat in). Hij slaakt een wanhoopskreet, een signaal aan het moederschip: breek missie af, verzoek om onmiddellijke terugkeer.

‘Calvin,’ zeg ik, en ik gebruik de tijd om mijn sigaret van het dashboard te vissen, ‘heb een beetje vertrouwen.’

Mijn vrouw haalt de grendel van het hek en zwaait het open. Ik laat de koppeling opkomen, geef wat gas en de auto glijdt door het hek. Mijn vrouw sluit het achter ons.

Ik moet even uitleggen dat er twaalf hekken tussen het huis en de weg zitten. Twaalf. Ze moet dus een vol dozijn keer de auto uit, die krenge stuk voor stuk open- en dichtdoen en dan weer instappen. De weg ligt hier hemelsbreed nog geen kilometer vandaan, maar om er te komen duurt een eeuwigheid. En als je alleen bent, is dat hele gedoe een moeizaam geploeter, meestal in de regen. Soms heb ik iets nodig uit het dorp – een halve liter melk, tandpasta, de gewone dingen voor het huishouden – en sta ik op van mijn stoel, maar als ik dan bedenk dat ik op één tocht maar liefst vierentwintig hekken moet opendoen, laat ik me terugzakken en denk: wie heeft er in godsnaam behoefte aan een schoon gebit?

Het woord ‘afgelegen’ komt niet eens in de buurt van een beschrijving van de ligging van het huis. Het ligt in een van de dunst bevolkte valleien van Ierland, op een hoogte die zelfs de schapen schuwen, laat staan mensen. En mijn vrouw verkiest te wonen in de hoogste uithoek van dit gebied, die alleen bereikbaar is via een pad met talloze veebarrières. Om er te komen moet je er echt wat voor overhebben.

Het portier wordt openerukt en mijn vrouw laat zich weer op de passagiersstoel glijden. Nog elfte gaan. De baby barst van opluchting in tranen uit. Marithe gilt: ‘Eén! Eén hek! Eén papa, dat is één!’ Ze staat alleen in haar liefde voor de hekken. Het dashboard begint onmiddellijk hysterisch te piepen, ten teken dat mijn vrouw haar veiligheidsgordel moet vastmaken. Ik moet je vast waarschuwen dat ze dat niet doet. Het gepiep en geknipper duurt tot we bij de weg zijn. Het is een geschilpunt in ons huwelijk. Ik vind dat het gedoe van het vastklikken en losmaken van de

veiligheidsgordel ruimschoots opweegt tegen dat afschuwelijke lawaai, maar zij is het daar niet mee eens.

‘Je vader dus,’ gaat mijn vrouw verder. Een van haar vele talenten is haar vermogen om zich half afgemaakte gesprekken te herinneren en die dan weer op te pakken. ‘Ik denk echt—’

‘Kun je je gordel niet gewoon omdoen?’ snauw ik. Ik kan er niets aan doen. Ik heb een lage tolerantiedrempel voor elektronisch kabaal.

Ze draait haar hoofd met een eindeloze, zinnelijke traagheid naar me toe. ‘Pardon?’ zegt ze.

‘Je gordel. Kun je die voor deze keer—’

Een volgend hek dat uit de mist opdoemt, legt me het zwijgen op. Ze stapt uit, loopt naar het hek, de baby begint te huilen, Marithe roept een nummer, enzovoort, enzovoort. Bij het voorlaatste hek nestelt zich een doffe druk in mijn slapen die dreigt uit te groeien tot aanhoudende pijnscheuten.

Als mijn vrouw terugkomt in de auto begint de radio te ruisen, bedaart, en komt dan krakend tot leven. We hebben hem steeds aanstaan, omdat ontvangst in deze contreien meestal alleen in theorie bestaat en het kleinste snippertje muziek of dialoog met gejuich wordt begroet.

‘O, Brendan! Brendan!’ roept een actrice in een of andere studio met een theatrale stem. ‘Wees toch voorzichtig!’ De ontvangst gaat verloren in storing en gekraak.

‘O, Brendan, Brendan,’ gilt Marithe verrukt, stampend met haar voeten tegen de rugleuning van mijn stoel. De baby, die de stemming snel oppikt, kraait luidkeels mee, zich vastgrijpend aan de randen van zijn stoeltje, en de zon kiest dit moment om zich onverwacht te laten zien. Ierland ziet er groen en mooi en gezegend uit terwijl we over het pad voortdobbelen en door de plassen naar het laatste hek spetteren.

Mijn vrouw en Marithe bespreken waar Brendan voor zou moeten oppassen, de baby herhaalt een n-klank en ik bedenk dat